

Karnes hellige tekster

Sortelvernes skabelse

Dette er historien om Sortelvernes skabelse. Efter mange års krig mod dragerne, var elverne blevet mærket af blodet og asken, og deres hud var blevet vasket sort. Da de vendte tilbage til deres familier, blev de udstødt og set ned på. De blev forvist og forbandet af dem som de havde kæmpet, og ofret så meget for, og da blev sortelverne til. Da brød himlen i brand og Karne viste sig for sortelverne. Da han talte til dem faldt de på knæ, da hans stemme rungede som torden, "I som har blomstret i modgang, i som har overlevet umulige odds og vundet, skal være mine udvalgte. Giv mig jeres loyalitet, og jeg vil skænke jer styrken til at opnå hvad som helst." Da hengav sortelverne sig til Karnes tjeneste, og svor deres loyalitet.

"Krig for krigen skyld, er en værdig skæbne at følge, men i skal have retfærdighed. Løft jeres våben. For i er mine krigere, og i skal være standhaftige, stærke og modige af hjerte. De der hverken tøver eller snubler, skal belønnes. Da skal I have ære. Da skal jeres gerninger være husket i al evighed!" Karne ledte sortelverne hjem, men de blev endnu engang nægtet adgang. Som svar slagtede Karne sig vej gennem elverne og deres skov indtil han nåede Sylvias trone, livets træ, han tiltale Sylvia, og forlangte at Sortelverne blev givet adgang til deres hjem. Men Sylvia nægtede, og som svar kløvede Karne Livets træ i to.

Det var starten på en frygtelig krig, mellem Elvere og Sortelvere, en krig der først sluttede da de mødte en fælles fjende. Dæmon Fyrsterne fik styrke fra krigens kaos, og de brugte det til at lukke dæmonerne ind i verdenen. Sylvia og Karne, elvere og sortelvere kæmpede side om side, imod Dæmon Fyrsterne og det mørke de bragte med sig. Til sidst besejrede Karne Dæmon Fyrsterne, og forviste dem til Umbra.

Karne vendte sig imod Sylvia, blødende flammer fra sit sår. "Dine elvere, skal leve. De skal leve med viden om at uden MINE krigere, ville de have faldet til mørke. Vi vil gå, skabe vores eget uden hjælp fra Dig og dine. Jeg vil give jer muligheden til at vokse jer stærke, men uden min velsignelse vil i falde. Mine krigere vil rejse sig og når vi har fordrevet mørket vil vi tage det der retmæssigt tilfalder os."

Eskild Svenson

Eskild var en almindelig bonde, som var blevet indkaldt til hæren. Inden han drog i krig bad han til Karne, for at få styrke og mod. Eskild kæmpede i flere kampe og vandt, så han takkede Karne for hans velsignelser. Men en skæbnesvanger dag, blev Eskilds enhed lokket i et baghold og taget til fange. Eskild forbandede Karne, for at lade ham tabe og for at give ham falskt håb. Da sprang en søjle af ild op fra jorden og ud fra den trådte Glurick, en af Karnes hjælpere. "Hvorfor forbander du Karnes navn, ham som har skænket dig mod og styrke i krig?" Spurgte Glurick. "Fordi Karne har svigtet mig, jeg er besejret, jeg har tabt." Svarede Eskild. "Det er ikke Karnes skyld at du er besejret. Dine fjender har ofret større gaver, og er mere dedikerede til Karne. Derved har de, og ikke du, fået hans velsignelse." "Hvad skal jeg gøre for at overgå deres dedikation? Hvad skal jeg ofre får slippe fri og besejre mine fjender?" Spurgte Eskild desperat. "Dediker dit liv til Karne, og han vil give dig styrken til at slippe fri. Giv ham din evige loyalitet, og han vil give dig viljen til at overleve." Eskild accepterede og han svor sin evige loyalitet overfor Karne. Eskild blev skænket overnaturlig styrke og vilje, som han brugte til at bryde fri, og besejre alle hans fjender. Da krigen var ovre, begyndte Eskild at rejse hjemad. En aften viste Glurick sig i flammerne af Eskilds bål. "Du er ikke færdig, der er

stadig flere kampe at kæmpe og fjender at besejre. " Sagde Glurick. "Krigen er ovre, jeg har vundet. Jeg er træt af krig og har ikke længere brug for Karne. Du kan tage din velsignelse tilbage, for jeg vil ikke længere tjene Karne. " Svarede Eskild. "Som du ønsker" svarede Glurick og forsvandt. Da Eskild kom hjem til hans gård stod den i flammer. Eskild faldt på knæ, og ud fra ilden sprang en af Karnes andre hjælpere. "Jeg er Silath, Karnes hævn. Du svor Karne evig loyalitet, og i bytte gav han dig utrolig styrke. Som tak, vendte du Karne ryggen og brød dit løfte. Straffen for din forbrydelse er døden. "

Frygten

"Kun en galdning kender ikke frygt. En kriger ved hvad frygt er, han føler det, han forstår frygt bedre end nogen anden dødelig kan. Det som gør os stærke er at vi har besejret frygten, overvundet frygten igen og igen, indtil processen bliver instinktiv. Men lige meget hvor mange kampe du kæmper, og hvor meget du sejrer, vil frygten aldrig forlade dig. Lær at leve med den frygt. Lær at mestre den frygt. Men glem aldrig at der er væsner i denne verden som end ikke du kan stå overfor og overleve, afskyeligheder så forfædelige at deres udseende vil brænde kødet fra dit ansigt og visne dine øjne. Disse væsner kan ikke bekæmpes, og at konfrontere dem vil ikke være andet end et forgæves spild af liv. I disse situationer skal du huske din ed til Karne, og huske at du tjener ham bedst i livet, og ikke ofret på hovmoedets alter. "

Karnes hjælpere

Silath – den som hævner for Karne

Glurick – den som kommer med Karnes styrke